

Escalfar motors, no refredar-los

OPINIÓ

QUI RESSUSCITA MAS COM A LÍDER
AMB FUTUR ÉS EL JUDICI, PERÒ LA
SEVA LÍNIA TOVA DE DEFENSA NO
CASA AMB LA CONSIGNA DE
REFERÈNDUM O REFERÈNDUM, QUE
ÉS DE DESAFIAMENT

Artur Mas torna a ser l'home del moment. El judici que se celebra a Barcelona seguint ordres de Madrid el converteix en protagonista màxim de l'actualitat. Tot-hom dóna per fet que serà condemnat a uns anys d'inhabilitació, que recorrerà contra la sentència i així tindrà les mans lliures per presentar-se a les properes eleccions abans que el Suprem resolgui. Com que, després de la reiterada renúncia del president Puigdemont a presentar batalla, el PDECat no té candidat, ni líder, ni aspirants al lideratge, que encara és pitjor, i com els vaticinis i els sondeigs són de rebolcada electoral, Mas pot tenir una segona oportunitat. Els renovadors de la nova formació prefereixen trencar del tot amb el passat, i Mas és el passat, no com a primer i principal impulsor del procés, mèrit que ningú li treu i ara torna a lluir per obra i gràcia de Rajoy i el TS-JC, sinó com a hereu de Pujol humiliat per la CUP. El factor que el pot dissuadir de presentar-se és el risc de perdre igualment davant Oriol Junqueras i ERC. Si es presentés i no guanyés, molt mal negoci per a ell i més difícil refer-se per als seus.

Potser en previsió d'una jubilació més honorífica que la renúncia forçada a presidir la Generalitat, la defensa de Mas no consisteix a desafiar el tribunal, i denunciar davant dels jutges la politització i instrumentalització de la justícia espanyola sinó a reiterar que no tenia intenció de desobeir i que si el 9-N vam poder votar és perquè l'Estat, Rajoy i el mateix Tribunal Constitucional van renunciar a fer efectiva la prohibició. És a dir, que no hi va haver desobediència sinó tolerància, o un mix. Si la porta hagués estat tancada i barrada, si l'Estat tenia poder per segellar-la –atenció, futuròlegs– però va preferir deixar una escletxa suficient perquè Mas hi passés, el sil·logisme conclou que hi va haver permissivitat. Si

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

el 9-N no passava de xocolatada multitudinària com asseguraven hores abans, l'argument de la desobediència s'afebleix. Més encara si seguim les declaracions del judici, que coincideixen a deixar molt clara l'extrema cautela amb què van actuar el president, els consellers i tots els implicats amb responsabilitats públiques, per minúscules que fossin.

I arribem així al pinyol d'aquest article, ja que és evident el contrast entre la cautela, i la seqüela de la línia de defensa, que consisteix a negar el delictes, l'etapa del referèndum o referèndum. O obeïm la legalitat espanyola i anguilegem o la desafiem. Tinguem present que

Mas, en legítima defensa, ja no repeteix que ell va obeir la voluntat del poble català, expressada per una sòlida majoria al Parlament. Ell obeïa les lleis i els dictàmens, i si ara el jutgen és perquè Rajoy va deixar la porta entreoberta i ell va passar, amb el cap alt però de puntetes. Amb aquests credencials com a antecedents, potser els anys d'inhabilitació seran menys. O potser ni això en traurà. Però la seva actitud submissa l'inhabilita, a ulls d'un nombre significatiu d'independentistes, per liderar una etapa que s'anuncia de confrontació. Ara que Junts pel Sí i la CUP escalfen motors, el fet del judici contribueix a incrementar-ne les revolucions, però la línia de defensa, tan tova, tan de bon xicot incapaç de trencar un plat, contribueix a refredar motors, just quan l'independentisme descobreix que per fer una truita cal trencar algun ou. Ningú sosté que Mas no hagi de fer el que més li convingui, però la seva actitud no lliga amb la consigna d'escalfar motors cap al referèndum. Potser un cop dictada la sentència es descordarà un botó, però ara toca despentinat-se, o mig despentinat-se com ensenya el president Puigdemont.

L'actitud de l'altra banda tampoc és la mateixa. On hi havia indecisió, cautela –sí, cautela– pas de maroma i un bri de tolerància, ara s'exhibeix la musculatura de la determinació. El 9-N, es va celebrar gràcies a un doble exercici de funambulisme, tant de Mas com de Rajoy. Ara toca trepitjar fort, i no amb peus de plom sinó amb aplom. Aquella habilitat de Mas per aconseguir l'objectiu –votar–, corresposta per Rajoy que va preferir fer l'orni per no passar pel dolent que ho impedia, no té cabuda en l'actual etapa de l'independentisme, que és d'escalfar motors, no de refredar-los.

Escriptor